

The background of the entire page is a complex, abstract pattern of black ink splatters and streaks on a white background. The splatters are of various sizes and shapes, some resembling starbursts or radiating lines, while others are more elongated and chaotic. The overall effect is one of dynamic, expressive movement.

Asbjørn Steffenauer-Danholt

Menneskeheden keder sig.

Indhold:

Indledning.....	2
Livs valuta.....	4
Vore samfund!.....	4
Gilles Deleuze.....	5
Refleksion i et øjeblik.....	5
Kommunikation.....	6
Hvad er filosofi?.....	7
Platon.....	7
Filosofiens udvikling.....	9
Den konstante læringsrevolution.....	9
Hvad definerer os?.....	10
Den monetære bagtanke.....	10
Nietzsche - En mand begrænset af sin tid.....	11
Konklusion.....	12

Indledning

Menneskeheden keder sig.

Et territorium er en ramme lavet ud af grænser.

Det er indforstået i naturen, men for mennesker skal det afmærkes.

Med kridt for eksempel.

Kridt kan ikke tegnes med på græs, eller i løv, eller skovbund.

Er vi så stadig en del af naturen, hvis vi ikke ved hvor vores grænser går?

Adskillelsen er tydelig, men indforstået.

Burde vi være stødt over at være ekskluderet fra vores rødder, naturen, eller er har vi bare udviklet os til et højere niveau?

Vi har udviklet os til ikke at kunne afmærke med kridt.

Dette handler om spørgsmål der bliver stillet - Ikke nødvendigvis besvaret

Hvorfor er dette så derfor brugbart at lytte på?

Er det filosofien bag det - og hvorfor bliver det vægtet højt i I dags samfund? Filosofien altså.

Det her er bullsh*t for dem der tolker det således

Det her er kunst for dem der tolker det således

Og det her er "meh" og "tom poesi" for dem der tolker det sådan.

Det er fair.

Men hvad afgør hvad der er, og hvad der ikke er kunst?

Er det kunstneren og kunstnerens intentioner, eller er det op til den individuelle beskuer at afgøre om hvorvidt det de ser på, læser, hører, eller beskuer, hvorvidt det taler dem og kunst som helhed? Måske er det en kombination af det hele, eller måske er det intet. Måske er det bare et opfundet koncept.

Store hjerner har for meget magt. Det er dem der afgør hvad kunsten er. De mest ubetydelige, altså de normale mennesker men med store hjerner, påvirker de andre normale, altså mennesker med normale hjerner, til, ved hjælp af deres store hjerner, at afgøre ud fra deres synspunkter hvad der er smukt og grimt. De ødelægger vores film, malerier - Alt.

Vi er nået så langt som menneskelig skabning sammenlignet/i forhold med alt andet levende. Men er denne udvikling med mening? Vi er nået så langt. Er det forkert? Er det rigtigt? Når vi ser på os selv nu og verdens situation, hvad godt har forskning, en mand på månen, og alle vores fremskridt gjort os af godt? Er vores selvbevidsthed og brede virvar af tanker, med til at skabe simple ting som lykke og fred? Det viser vores nuværende situation I i dagens samfund ikke. Er at være til ikke nok til at mætte en, eller findes denne her mening med livet rent faktisk? Er det et selvbestemt formål, er det op til den

individuelle hvad meningen er, er der ikke nogen, og hvis der ikke er nogen, burde der så? For hvad er meningen ellers? Der er krævet noget af alle mennesker der bliver født. Det er stort set den samme forventning, bare i mindre eller større grade. Der er samfundet, der vil have man bidrager. Det er ved offentlig tjeneste, og pumpe penge ind i systemet. Ens forældre håber man bliver til noget, men alle de ting man kan blive er forudbestemt. Det er ikke alle der passer ind i formlen, men alligevel ender alle ud i den. Det er ligesom at tvinge en selv til at gå i et par alt for små sko, indtil den er udvidet nok til at passe dem. Er det så os der lærte 'os' at tilpasse sig, eller samfundet? Det med at blive født ind i noget så systematisk, ødelægger essensen af vores overlegne selvbevidsthed.

Livets valuta

Vi kan umuligt forestille os hvordan det er at være en mindre selvbevidst skabning. Jeg vil ikke sige mindre privilegeret, for det tror jeg ikke på. Jeg tror Der findes mange forskellige former for eksistens. Spørgsmålet er hvordan de skal vejes. Man kan fx være til ved at være selvbevidst (menneske), eller at være drevet via et instinkt og et formål der ikke er stillet klart men dog skinner i det fjerne (dyr). Det er sjovt nok det vi mennesker forsker efter mere end noget andet på individuel plan. Måske er vejen til virkelig frihed at nå en form for bevidsthed. De tanker der konstant er i vores alles hoveder har gjort os gale. Vi er drevet af kultur, væremåder og et pres fra samfundet. Vi taler så meget om ytringsfrihed, og vores egen ret til at vælge sig selv, men dog er vi født ud i en yderst usynlig - synlig - støbeform. En konstant bevidsthed og viden, og indre tanke der siger, ikke hvad vi kunne eller burde gøre, men mere hvad vi skal gøre. Vi registrerer det ikke som sådan, så er det derfor et problem? Et eksempel er at det jeg skriver nu overhovedet ikke er selvvalgt. Jeg kan ikke skrive frit eller lade tankerne løbe, fordi jeg skal huske hvornår der skal sættes et komma, formulere hvad jeg vil sige korrekt, for at gøre det forståeligt for dem der engang skal læse dette. Er det for mig selv eller for andre, jeg leger filosof? Hvad er meningen, når det skal skæres tydeligt ud i pap? Det jeg formulerer og ytre er på en vis plan tankevækkende, men er det holdning eller faktum, og alle de tanker der udspringer ud fra det hele, er det til for at stille mig selv tilfreds eller gøre andre glade - og er det, det der i virkeligheden gør mig selv glad?

Vore Samfund!

De største tekster udsprunget af filosofien har været med til at lave det samfund vi lever i. Ideologier er filosofiens skabninger. samfundsmodeller har ikke eksisteret før filosofien. De største tekster om det nedskrevne samfund er en rettelse, eller hvordan det burde være, om det så er Sokrates, Marx eller Nietzsche, siger de alle hvordan noget burde være. Ud fra det har bl.a. det frygtelige Nazistiske og Kommunistiske samfund udsprunget. De Ideologier der begrænser allermost fritænkning er skabt af filosofi, med meningen at belyse. Ud fra de mislykkedes samfund, er millionvis af filosofiske tekster, bøger, tanker, opstået. Er det smukt, eller en formel på en konstant kaotisk tendens? Skal den perfekte model findes, eller er den perfekte model konstant udvikling og optimering, indtil en tidevandsbølge af holdninger, tanker og ytringer vælter ned over den og prøver at erstatte den med noget nyt, som til tider er endnu mere forfærdeligt - men kun ifølge nogle, for der findes ikke et 'Sådan er det' i filosofiens og samfundets verden, for sådan er det.

Gilles Deleuze

Den franske postmodernistiske filosof Gilles Deleuze siger at filosoffer før i tiden har sagt "Sådan er det". Ifølge Deleuze har de filosoffer prøvet at besvare de store spørgsmål der forsimpler og tøjler kaos. Men Deleuze mener at vi som mennesker ikke kan få hovedet omkring den brede ubegribelige definition kaos er. Deleuze baserer ikke de ting filosoffer før ham har sagt, ved at spørge sig selv om det de sagde var sandt eller ej. For en poststrukturalist har alle de filosoffer på trods af deres håb, deres arbejde, deres filosofi, ville de aldrig nogensinde nå til bunden af tingene og opdage hvad sandheden var. Filosofi har udviklet sig i den forstand at filosofi prøvede engang udelukkende at forklare det uforklarlige. I dag har det udviklet sig noget der sætter spørgsmålstejn ved tingene. Noget der ikke siger 'Sådan her skal du leve' men 'Sådan her kan man leve'. At slå fast der ikke er et konkret og rigtigt svar på det hele. Argumentet er blevet lavet at hvis filosofi aldrig når til sandheden, hvad er det så godt for, og har det så ikke fejlet som filosofi? Men det er noget Deleuze ikke finder som et specielt interessant argument. For Deleuze bliver det virkelige spørgsmål: Hvis filosoffer aldrig vil nå til sandheden til at begynde med, hvad var de virkelige intentioner og arbejde så rettet imod? Det ender ud med at blive et spørgsmål om hvad intentionen bag filosofi er, fra den første til den sidste filosof, fra den kendte til den ukendte filosof. Hvad er det den lille filosof vi alle har siddende inden i prøver at finde frem til? Realitet er kaos ifølge Deleuze. Ligesom en maler eller keramikker har brug for ler og maling til at lave kunst, har en filosof brug for forståelse, koncepter og forvirring. Forskellen er at filosofen selv laver det filosofien støber sit endelige materiale ud af. Kreationen af koncepter simpelthen, som er et koncept Deleuze også arbejde meget med.

Refleksion i et øjeblik

At sidde og skrive er vidunderligt. At lade tankerne rulle, gør at man lærer sig selv bedre at kende. Men at have en overskrift eller et tema at holde sig indenfor, låser ens kreative sind på sin vis. Hvis du har en overskrift eller emne og skriver frit inden for det, og når til konklusioner der vækker noget i dig selv, låser det stadig perspektivet. Er det du skriver om så ikke fastlåst stadig? Hvis du altid har haft tankerne i hovedet, hvis det hverken var tankerne eller overskriften der valgte emnet, hvad er så det udviklende, hvis tankerne ikke kommer løbende? Er meningen med viden noget du gør for dig selv, andre eller begge? Alt er fremtvunget når det kommer ned på skrift på sin vis. Ideen om alt skal være velovervejet, fejlfrit, forståeligt og tankevækkende, er en grundværdi i filosofi, men det er også modstridende på visse punkter. Sokrates skrev aldrig noget ned, men talte udelukkende med folk, det viser hans visdom, selverkendelse, og hans, ikke rigtige, men eget indblik i hvad filosofi, er og hvad det burde være. Jeg kan umuligt sige det samme jeg skriver her, og i selve dialogen hvor jeg skulle forklare hvad jeg troede på filosofisk fx, ville jeg prøve at imponere, være velformuleret, give min egen indsigt i verden. Men den egne indsigt er dybt manipuleret af samfundets uendelige præsentationsformel. Den undertrykker

simpelthen fritænkning. Den sande filosof har ikke sine egne sandheder i hovedet, men kommer på det løbende mens de taler og skriver, og er altid udviklende. At aldrig nå frem til et endeligt er sand skønhed, for ingen kan rumme det, og det kan ikke rummes. Koncepter eksisterer ikke før de bliver opfundet af alles spindelvæv af tanker, der konstant filosofere over tilstand. Du når aldrig til en endelig konklusion, som er derfor kunst, videnskab og filosofi går hånd i hånd sammen. Den sande viden er uvidenhed, men viden og begærlighed for at ville vide og at lære er sand visdom. Som Sokrates sagde: "Jeg er visere end dig, for jeg kan erkende at jeg i alt sandhed ved intet".

At sætte sig selv op med andre og sammenligne sig selv når det kommer til tanker og alt generelt, er fuldstændig forkert. For hvem kan vurdere det, uden at have en påvirket mening om tingene? Der findes på sin vis kun en indre sandhed. Det der er kendt som love og regler, er bare nogle grundtanker mange har haft tilfælles. De er med til - og nødvendige for at få et samfund til at fungere, men undertrykker det ikke også frisind på sin vis? Hvis et overtal af mennesker var enige om noget, men du havde en anden mening, eller ligeså vel en forlængelse, vil den grundtanke konstant være manipuleret af andre og samfundet som helhed. Der vil stadig være originalitet, men udelukkende originalitet der læner sig op ad det konstante og det er den eneste måde i dag at rykke på tingene. Er der så overhovedet originalitet tilbage når er fordrejelse, eller blot en rest af det frie umanipulerede sind? - og hvordan kan man til at begynde med lære, og finde sin egen mening uden at tage ved lære af andre umanipuleret? Hvis et samfund skulle være komplet, skulle alle årligt glemme alt de vidste om samfundsfag forsvinde, og alle skulle i fællesskab komme på et nyt alternativ. For hvem ved vi har det bedst mulige, når det hele er en forlængelse af alt? Hvad hvis stammen var rådden fra starten af? Der begynder diskussionen om det har været en konstant optimering eller fordrejning. Ingen grundtanker er grundtanker. Det er alt sammen blevet lært gennem andre, og i en vis forstand altid blevet tænkt. Det er skønhed, men også en form for at holde fast i det gamle, og det nutidige også for den sags skyld, og ikke udnyttelse nok frisindets sande potentiale.

Kommunikation

Jeg spurgte en ven om at læse dette, og jeg spurgte ikke om respons eller ris og ros, uanset hvad der sker i mit hoved, vil det jeg har skrevet her blive. Hvis jeg kommer på andre tanker, og sletter det gamle vil jeg være selvmodsigende i min tro om evolution. Men hvad så hvis det er min tanke om evolution bliver ændret? Hvad er så det rette at gøre? Hvilket selv skal respekteres? - og er tid et grundlag for udskiftning? Skal tro i den ældre eller nye udgave af ens tanker bevares? Eller begge? Men tilbage til sagen. Jeg spurgte hende om at læse det jeg havde skrevet, og høre om hun havde tilføjelser. Men da jeg kom tilbage gav hun mig udelukkende positiv respons. Hun havde ikke turdet at prøve at komme med tanker i forlængelser af dette, eller prøve at forbedre dette, nok bl.a. fordi hun ikke troede hun havde noget at byde på der var på samme niveau. Det er noget jeg er imod, og har prøvet at vise det

modsatte med dette. Det her er ikke til for at ende tanker og sætte et punktum ved mysterier, men fortsætte dem, finde nye ting at spørge om. Det er det der er essensen i filosofi. Ikke finde svar på alt så der ikke kan stilles flere spørgsmål, og filosofi endelig kan slutte. Det helt modsatte. Filosofi er til for at skabe mere filosofi og flere tanker. Men når min ven, efter at have læst det jeg har skrevet, ikke har noget reelt har sige, har jeg så på en vis plan fejlet? Er det så et paradoks? Undertrykker eller bidrager jeg til et sind uden manipulation? Der er så mange svar på det at det er overvældende. Det er både smukt og tragisk. Det her er som sagt ikke til for at sætte et punktum, men mere at tanker skal udspringe fra mine tanker, som har udsprunget fra andre tanker. Men tager det originaliteten ud af det, det frie sind og den generelle grundtanke hvis intet så er helt originalt?

Hvad er filosofi?

Jeg vil godt vende tilbage til, hvad meningen ved opnåelsen er i filosofiens verden og - på bred plan for den sags skyld. Hvorfor skrev Deleuze? Var det for at skabe orden i et virvar af rodede tanker? Var det for at få berømmelse og anerkendelse? For at belyse menneskeheden? Noget helt tredje? Eller en kombination af det hele? Siger man til sig selv at det selviske ikke har noget med det hele at gøre, for at få sine bedrifter til at fremstå mere noble? Hvad er så den egentlige motivation hvis man siger til sig selv det er for en anden sags skyld end det rent faktisk er? Lyver man for sig selv før man opdager den skjulte motivation, eller har motivationen ikke eksisteret før opdagelsen? Er tankerne nedskrevet gennem tusindvis af år, påvirket af disse forskellige søjler der har båret motivationen og arbejdet? Hvis mennesker bare skrev for at skrive, hvordan ville det så se ud? Vil der overhovedet være noget nedskrevet? Er en sand filosof, som Sokrates prædikede om, en der skriver helt uden anden motivation end for sig selv? Eller er en filosof det samme som en kunstner og videnskabsmand, en der er til for at gøre opdagelser, belyse menneskeheden, gøre tilværelsen lettere og at fremvise? Er der en 'rigtig' og 'forkert' filosof, eller er det op til den individuelle filosof? For at være en tænker skal man så være defineret som en filosof? Tager det meningen ud af at 'alle er filosoffer'? Det vil jeg mene. Nu har jeg modsagt mig selv. Gør det mig utroværdig?

Platon

Platon var Sokrates' lærling. Det var ham der skrev alle historierne om Sokrates ned. Man ved med sikkerhed at Platon har eksisteret, men om Sokrates var en virkelig person eller Platons påfund er stadig op til debat. Platon oprettede 'Akademiet' hvor store filosoffer som Aristoteles ville være i læring.

Platon var dybt fascineret af samfund og realitet. Platon levede på et tidspunkt hvor filosofiens mening i bund og grund var at finde sandheder. En af Platons mest kendte teorier omhandler 'Formernes verden'. Han beskriver kort sagt med formernes verden, hvordan vi lever i skyggernes verden kastet af

formernes verden. Vi ser fx hele tiden hunde. De ser vidt forskellige ud men alligevel kan vi genkende at de er hunde. Det samme med træer, huse, mennesker - alting. Det er fordi at i formernes verden er det ultimative form af alt. Vi er blot forvrængninger og forsøg på at repræsentere det sande. Men på grund af disse forvrængninger, så selv hvis vi fik et glimt ind i formernes verden vil vi ikke kunne genkende 'det rigtige' træ, hund eller hus. Vi ville blot vende tilbage til vores forsimplede virkelighed.

Platon taler også meget om et ideelt samfund. Han kaldte det et Aristokrati. Han mente først og fremmest at i dette ideelle samfund skulle ting som frygt og uvidenhed ikke eksistere. Derfor skal vi fuldstændig ændre vores syn på ejendom. Han mente at politikerne i Athen var alt for opsatte på magt og rigdom. Der skulle ifølge Platon være tre klasser. Producenterne, filosofferne og herskerne. Producenterne skulle forsyne med mad, byggematerialer og det essentielle, filosofferne skulle leve et liv fuldstændig uden ejendom og være dem der forskede, og udvalgte herskerne. Herskerne ville blive taget ind til filosofferne mens de var meget små, og lære at det eneste formål var viden, og søgen om viden. Ifølge Platon var det dem der kvalificerede den mest erfarne leder. Men som alle stater vil den falde. Den ville falde dagen hvor der blev udvalgt en hersker der troede mere på ære end viden. Det er vejen mod korrupsion ifølge Platon. Så ville det udvikle sig til et oligarki hvor de rige ville foragte de fattige, og skabe en kæmpe grøft mellem de to klasser. Der er flere fattige end rige, så til sidst ville de fattige gøre oprør og mange vil dø, før de endelig opretter demokratiet, Et demokrati kan ikke fungere i mere end hundrede år, så til sidst vil det ende ud i et tyranni og cyklussen vil fortsætte.

Nu skal vi ikke tale om hvorvidt Platon havde ret eller forkert, eller delvist rigtig eller delvist forkert, men hvor nytænkende han var. Det her er en der levede 400 f.Kf. Vikingetiden er tættere på os nu end den var på det gamle Grækenland. Platon er måske ikke den mest vigtige at kigge på når man skal skabe sig et verdensbillede, men han er ham der har lagt fundamentet til alle filosofers værker, om de vil indrømme det eller ej. Hvis man vil forstå filosofis evolution, kan man ikke gøre det uden at se på Platon.

Sokrates var den første der sagde at alle kunne være filosoffer, og at alle skulle være filosoffer. Den største fejl i livet ville være ikke at reflektere over alt, mente han.

En sand søger af viden er ifølge mig en der kan se tilbage på sin tekst eller samtale, og blive skuffet, fascineret eller imponeret over dem selv, og at se deres tanker klart, mens der samtidig er så meget stadig er at dykke ned i. Det er så smukt jeg kunne tude. Filosofi er det der gør os til mere. Alle er indre filosoffer. De mest kendte er de der har været bedst til at oversætte hjerne til papir. Jeg tror på at vi alle har haft lignende tanker som Deleuze og Platon før vi har hørt om dem, men tankerne har ikke hægtet sig ordentligt fast, og hvordan kan man muligvis få kosmos viden oversat? Det er det der gør de store filosoffer smukke, men mest af alt os alle smukke.

Filosofiens udvikling

Definitionen på filosofi ændrer sig konstant. Før Sokrates begyndte sit værk (Den Presokratiske Periode) var filosoferne svarende til hvad vi i dag kalder fysikere, biologer og geografere. Det var der hvor teorien om elementerne blev opfundet, og man spekulerede over hvordan vi var kommet til. Noget af det vigtigste Sokrates sagde var at, at være en filosof var ikke et erhverv. Vi er alle filosoffer og vi skal alle filosofere, det er den eneste måde at udvikle sig på mente Sokrates.

Noget af det absolut vigtigste at forstå om filosofiens historie, er at op til den poststrukturalistiske periode, var at sandheden var det enhver filosof prøvede at finde frem til, eller påstod de havde. Det var det tragiske ved filosofi. Alle troede de havde svaret, så at modbevise hinandens teorier, blev næsten lige så populært som at finde på sine egne.

Da den poststrukturalistiske tankegang opstod i 1960'erne blev spørgsmålet stillet: Hvis ingen af disse tidligere filosoffer fandt frem til sandheden, hvad fandt de så ud af? Hvis vi overhovedet har fundet den eneste ene sandhed, hvordan kan vi så overhovedet genkende den? Filosofi er ikke et spil skak, det er ikke bare sort eller hvid, det er en samtale.

Den konstante læringsevolution

Indenfor de sidste mange tusinde år har mennesket opnået en utrolig udvikling inden for videnskab, kunst, samfund og filosofi. Men det individuelle menneske har ikke udviklet sig meget. Det der har ændret mennesket er ikke selve mennesket, men dets omgivelser. Vi er ikke alle pludselig blevet mere privilegerede pga. en biologisk udvikling, men fordi vi gennem alle de her tusinder af år har udviklet et undervisningssystem. Mennesker er ikke blevet mindre racistiske, sexistiske og snæversynede på grund af den biologiske udvikling, men fordi at vi har muligheden for at se tilbage på de andre, og lære af de tidligere generationers fejl. Det stiller også spørgsmålet, om vi så kan bebrejde de tidligere generationers fejl, siden vi formentlig også ville have begået dem medmindre vi havde dem at se tilbage på som et skrækkesejempel. "Der er kun et gode: viden. Der er kun et onde: ignorance", som Sokrates sagde.

Det er vigtigt at se tilbage på fortiden observerende. Vi mennesker udvikler os konstant på et samfundsmæssigt plan. Om ikke så lang tid vil de fremtidige generationer som bliver bygget af dem der bliver født nu, se tilbage på vores samfund og slå sig selv i panden, og ikke kunne begribe hvor ignorante vi var. At pege på ting i vores samfund der er galt er meget mere besværlige i nutiden, end i fremtiden. For blot hundrede år siden var det utænkeligt at homoseksuelle var andet en psykisk syge, så hvem ved hvilket galskab vi foretager os nu, men vi selv er for snæversynede til at sætte vores finger på? Det centrale spørgsmål er i bund og grund: Udvikler vi os en positiv retning?

Hvad definerer os?

Et af de mest essentielle citater når det kommer til menneskets eksistens og mening bliver sagt af Aristoteles, som satte sig selv for at ville besvare hvad der gjorde os til os, og hvordan man kunne leve det ultimative liv. Han sagde "Vi er hvad vi gentagne gør". Jeg forstår det på den måde, at det er ligegyldigt hvordan du definerer dig selv. Ligegyldigt om du har skrevet bøger og lavet film om dig selv, og hvordan du siger du er og hvad du tror på, Aristoteles mener at du kun er alt det du siger hvis du også viser det i dine handlinger. Det vil nok gøre de fleste af os til en masse hyklere.

Den monetære bagtanke

Over de sidste mange årtusinder har vi mennesker konstant prøvet at optimere vores samfund. Vi bliver mere og mere avanceret pr. år. Vi er evigt optimerende. Vi har en ide om hvordan vi udvikler os bedst muligt, det har vi pga. de mange årtusinders erfaring. Vi er gået væk fra halshugning og slaveri og byttet det ud med ting vi kalder 'frihed', 'menneskerettigheder' og 'velfærd' når det i bund og grund kommer ned til den hårde realitet der hedder profit. Det er enhver samfundsmodel og ideologis egentlige formål - og vi er alle ubevidst med på den. Vi har allesammen en vis holdning til hvordan det optimale samfund skal fungere. Vi har alle de samme simple idealer som disse ideelle samfund skal indeholde, såsom glæde, rigdom og en hvis lighed. Det er vejen derhen der er kringlet og hvor vores forskelligheder bliver tydelige. Men alle disse forskellige tankegange har deres bagtanke. en bagtanke der fungerer ud for den forudsætning at det skal kunne betales for, og have evnen til at være permanent. Det er derfor der er et behov for profit. Igen er vores vej mod profit forskellig.

Se på ethvert samfund og land der eksistere som en bondegård. Bondegården er det fysiske, det er mekanikken i uret, og selve befolkningen. Der findes både store og små bondegårde. Enhver af disse bondegårde har selvfølgelig en bondemand, en håndhæver, en kontrollør. Dette er styreformen og ideologien. Enhver bondemand leder bondegården forskelligt, men de har allesammen et fælles mål og forudsætning: Det hele skal løbe rundt og skabe *profit*. Nogle vælger at få det maksimale ud af dyrene (befolkningen), at have mest mulig kontrol over dem, og have dem på meget lille plads. Det gør så desværre også at de dyr på den bondegård ikke er lige så glade, og heller ikke har en lige så lang levetid. Dette kan være et udtryk for en republikansk Enhedsstat, som lande som Saudi Arabien og Kina følger. Begge disse bondemænd har enorm profit, og opfylder derfor deres mål. Man kan så argumentere for at den Skandinaviske model skiller sig ud, men nej. Den socialdemokratisk troende bondemand vil prøve at holde sine dyr glade. Give dem masser af græs og plads, og hvis et dyr bliver sygt, skyder bondemanden ikke dyret, men tager sig af den. De dyr er måske ikke lige så produktive som Enhedsstatens dyr pr. dag, men de lever længere og de nyfødte dyr er generelt sundere. Der kan argumenteres for at de bondegårde der bruger den model kun kan løbe rundt siden det er en mindre bondegård, og at de store bondegårde ikke har budgettet til det.

Det eneste grundlag for at de socialdemokratiske bondegårde løber rundt, og de bondemænd vedholder bondegården er jo at det på trods af alt løber rundt, og skaber en profit. Det er ikke af deres gode hjerte og medmenneskelighed de tager sig så godt af dyrene, men fordi det betaler sig. Vi mennesker har bare fået den ide at det er af ren godhjertertelighed at fx de venstreorienterede systematikker eksistere. Det kommer uheldigvis ned til det gode gamle kapitalistiske sindelag der omhandler indtjening. Vi skal springe den boble og se realiteten i øjnene, og vi skal træffe en beslutning. Skal vi fortsætte ned af denne sti, på trods af at disse samfunds egentlige eksistens er baseret på profitable grundlag at det i sidste ende kommer nok mennesker til gode, eller skal bygge noget nyt, og smide alle de gamle bagtanker ud af hovedet.

Nietzsche - En mand begrænset af sin tid

Nietzsche er en i dags mest kendte og indflydelsesrige filosoffer. Han er stor fortaler mod religion, og stor fortaler for at have så meget kontrol over sig selv og sit liv som muligt. Et af Nietzsches mest kendte værker er 'Således sagde Zarathustra'. Zarathustra var en persisk 'vismand' der levede for ca 500 f.Kr. og ham der opfandt konceptet 'godt' og 'ondt'. Zarathustra var en af Nietzsches store forbilleder. Nietzsche mente at hvis Zarathustra havde haft lige så meget tilgængelig viden som Nietzsche havde 2500 år senere, at deres filosofi og ytringer ville afspejle sig i hinanden.

'Afgudernes Ragnarok' er et Nietzsches sidste værker, og er blevet beskrevet som en opsummering af meget af Nietzsches filosofi. Jeg har læst i den men langt fra forstået. Det var en spændende oplevelse at læse de første sider, for alt skrevet taler til en, og man kan læse at det er blevet nedskrevet med stor passion af en mand der havde så meget selvforståelse, illusionær forståelse eller ej ramte det mig. Hver en sætning eller slagord, skulle læses flere gange langsomt før man havde et bud på hvad det på en eller anden måde måske betød. og midt i denne stime af genialitet og indblik der strømmede igennem mig fra bogen, læser jeg pludselige "*Onde mennesker har ingen sange.*" - Hvordan kan det være at russerne har sange?". Efter jeg har læst det, falder alt den genialitet og grebelse jeg før følte til jorden. Mens jeg små griner over det latterlige citat, som er en af de få ting jeg med sikkerhed kan sige er ignorant, begynder tvivl om alle de andre sidens viden jeg lige før med glæde optog at opstå. Jeg begyndte at skrive om det. Hvor mærkeligt at det citat stod midt i de ellers raffinerede tanker. Men desto mere jeg skrev desto mere forstod jeg. Bare fordi Nietzsche fik lidt ondt i siden af russerne, havde han jo stadige geniale og på sin vis smukke indblik i hvad vores eksistens er. Nietzsche er begrænset af sin tids uvidenhed ligeledes som Zarathustra var. Du oplever sandhed rene når du kan se fejl i det du lærer af og elsker. Ligesom Nietzsche erkendte at den geniale Zarathustra var utrolig ignorant på mange grundlag på grund af sin tid. Vi skal se på Nietzsche og alle mænd og kvinder før og efter ham med et glimt i øjet. Der er så meget vi ikke ved endnu, og vi kan aldrig vide nok. Vi skal altid optimere, og det gør vi kun ved at anerkende hinandens vidende og uvidende øjeblikke.

Konklusion

Gennem 'Menneskeheden keder sig' har værkets betydning ændret sig dramatisk for mig. Jeg har lært ufatteligt meget af undersøgelsen der ligger bag værket, men også lært utroligt meget af mig selv, og jeg har opnået en følelse af at være mere afklaret på mig selv.

Gennem dette værk har jeg undersøgt hvad det vil sige at være menneske i dag, og hvordan vi overhovedet er nået hertil fra et samfundsmæssigt og psykologisk perspektiv. Jeg har givet et bud på den individuelle og den samfundsmæssige motivation for udvikling og generelle trossystemer.

For mig er det at kunne være kritisk, for selv dem man lærer mest af utrolig relevant. Det er relevant fordi at have originalitet er den eneste fremgang mod udvikling. Derfor har jeg forsøgt mig på at se de filosoffer jeg har sat mikroskopet over, med en kritisk tilgang. Jeg har forsøgt at se på det jeg finder relevant og sofistikeret, men også det jeg erklære mig uenig med, og samtidig prøve at danne mig en mening under de forudsætninger. Jeg er nået frem til at mange er begrænset af deres tid, og at man ikke skal dømme på blot en forudsætning, og at det også kan illustrere en udvikling. At kunne bevare en samtale er det allervigtigste når det kommer til at lære af hinanden. Når man støder imod en uenighed - så udforsk den og ikke slå den til jorden. Det er selv noget jeg kæmper meget med.

Et af de vigtigste spørgsmål når det kommer til den menneskeliges tankgangs udvikling er 'Hvordan er vi nået frem hertil?' Hvad flyttede os fra der til der? Med det spørgsmål har jeg prøvet at se på de forskellige motivationer bag alle de mange spørgsmål. Om det så er i den presokratiske periode, hvor man ser på det hele fra et meget naturfagligt perspektiv, til "Hvad er meningen med livet?" og den nuværende konklusion der lyder: 'Der findes ingen konkrete sandheder'. Dermed dykker jeg ned i nogle få filosoffer jeg mener repræsenterer deres tids tankegang godt.

Mens jeg har læst dette frem og tilbage mange gange, har jeg også oplevet mig selv modsige mig selv gennem dette. I den anledning har jeg forsøgt at stille spørgsmålet: Er det derfor ikke relevant længere? Jeg er nået frem til at der ikke findes en sandhed men mange individuelle. Jeg synes at selvmodsigelsen kan udvise en form for udvikling, og dermed illustrere Eriksmindeopgavens vigtigste formål: At lære.